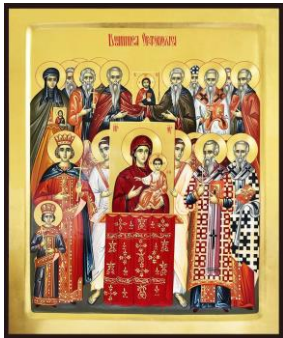

DUMINICA ORTODOXIEI

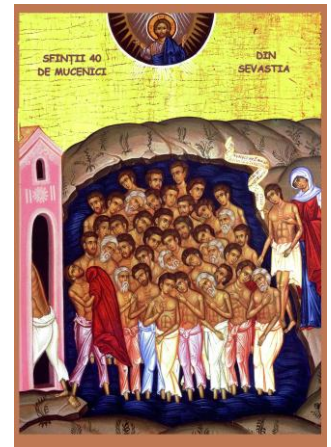
Prima Duminică a Postului Sfințelor Paști este dedicată biruinței credinței ortodoxe asupra ereziilor. Sfinții Părinți care s-au reunit în Sinoadele Ecumenice din secolele IV-VIII, au statornic dreapta învățătură despre dumnezeirea Fiului și a Sfântului Duh, precum și despre adevărata cinstire ce se cuvine sfințelor icoane. Instituită de către Sinodul de la Constantinopol din 11 martie 843, această sărbătoare a fost închinată biruinței drepte credințe asupra celor care luptau împotriva cinstirii icoanelor, a Sfintei Cruci și a sfințelor moaște, fiind totodată și sărbătoare a biruinței drepte credințe asupra tuturor ereziilor sau învățăturilor greșite, în general. Duminica Ortodoxiei amintește despre biruința ortodocșilor împotriva ereticilor, culminând cu restabilirea cinstirii sfințelor icoane. Așadar, hotărârea ca prima Duminică din Postul Sfințelor Paști să fie numită Duminica Ortodoxiei, a fost luată în anul 843, la Sinodul de la Constantinopol, dar ea a fost pregătită de Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea din anul 787, când Sfinții Părinți au proclamat cinstirea sfințelor icoane, ca manifestare a credinței ortodoxe. Înțelegerea sfințelor icoane ne ajută să privim cu speranță și bucurie taina vieții noastre și a aproapelui. Sfintele icoane ne încredințează de valoarea persoanei umane, a persoanei noastre, dar și a semenului. Hristos și sfinții ne

privesc din icoane și ne îndeamnă să avem o privire curată, sinceră și binevoitoare. Această privire curată se cuvine să o îndreptăm și spre semenul nostru care poartă pe chipul său pecetea chipului lui Dumnezeu, fiecare om fiind o persoană unică și irepetabilă, plină de mister, o ființă cu vocație de a trăi veșnic în iubirea lui Dumnezeu cel veșnic. Acest chip al lui Dumnezeu în om poate fi întunecat din pricina păcatelor, a patimilor egoiste, a lipsei de iubire smerită și milostivă. Dar acest chip își poate redobândi strălucirea prin rugăciune și pocăință, prin participarea la viața liturgică a Bisericii, prin împărtășirea cu Sfintele Taine, prin cultivarea dragostei frățești împreună cu toți care îl mărturisesc pe Hristos ca Mântuitor și Tămăduitor. Fiecare creștin poate participa la împlinirea acestei lucrări duhovnicești de restaurare și sfințire a chipului său și al semenului său, după chipul luminos al lui Hristos și al sfinților Săi. Fiecare dintre noi poate deveni Samarineanul cel milostiv care îl ajută pe cel căzut în suferințe să se ridice și îl conduce pe drumul vindecării duhovnicești și trupești. Să nu uităm că Părinții Bisericii văd în Samarineanul milostiv din parabolă (Luca 10, 25-37) pe însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Care a venit să ne ridice din boală, din păcat și din moarte. Așadar, fiecare dintre noi poate să îl urmeze pe Hristos și să devină aproapele celui aflat în suferință. Milostivirea față de cei aflați în nevoi ne aseamănă cu Dumnezeu însuși și ne ajută să dăm un răspuns bun în fața lui Dumnezeu. Facerea de bine față de cei care suferă și au nevoie de ajutorul nostru este semnul prezenței Duhului în viața noastră, dovada că suntem creștini. *Slavă lui Dumnezeu pentru toate!*

SFINȚII 40 DE MUCENICI

În timpul împărației lui Liciniu (308 - 324), când creștinii erau adesea pedepsiți pentru credința lor, în cetatea Sevastia era pe atunci un general de oaste pe nume Agricolae, mare dușman al celor care credeau în Hristos. Hotărându-se ca toți ostașii sunt datori să aducă jertfe zeilor, Agricolae a aflat cu manie că patruzeci dintre soldații săi sunt creștini și nu vor să asculte aceasta porunca. Chemându-i la el, Agricolae le spuse: „Ori jertfiți zeilor, ori veți înceta de a mai fi osteni și veți fi chinuți!” Si îi arunca pe toți în temnița. Stand ei acolo și cântând psalmi întreaga noapte, iată că li se arată chiar Domnul nostru Iisus Hristos, care îi îmbărbăta să rabde până la capăt toate chinurile ce vor veni peste ei. După șapte zile, cei patruzeci de soldați au fost scoși din temnița și aduși la judecata. Văzând că nu accepta să se închine zeilor, ei au poruncit ca mucenicii să fie loviți cu pietre. Insa, din voia Domnului, pietrele își greșeau ținta și se întorceau asupra celor care le aruncau. Când însuși Agricolae, mândru, a luat o piatră și a aruncat-o asupra unuia dintre sfinți, piatra s-a întors și l-a lovit în fața. A doua zi, voievodul a poruncit ca toți cei patruzeci de sfinți să fie aruncați într-un lac adânc ce se afla în apropiere. Apa acestui lac era foarte rece, căci afara era un ger cumplit. Venind noaptea, unul dintre ei, nemaiputând răbda, a ieșit din lac, dar a murit pe loc. Ostașii de pe margine, care îi păzeau, adormiseră, numai străjerul temniței nu dormea. El a fost atât de impresionat de cele petrecute și de credința celor patruzeci de mucenici încât a intrat în apa rece, strigând: „Si eu sunt un creștin!”. Numele sau era Aglaie. A doua zi, de dimineața, generalul a mers pe malul iezzerului și s-a mirat că oamenii din apa erau încă în viață. Mândru, a poruncit ca sfinții să fie scoși de acolo și să fie omorați prin chinuri cumplite. Iar ei, dându-și sufletele în mâinile Domnului, se bucurau că s-au mântuit și nu s-au lepădat de Iisus Hristos. Pentru a nu mai române nimic din trupurile mucenicilor, Agricolae a poruncit ca ele să fie arse, iar oasele să fie aruncate într-un râu din apropiere. Dar nimic din toate acestea nu s-a pierdut, căci după trei zile, episcopul Petru, din acea cetate, a mers noaptea pe malul râului împreună cu alți creștini și au adunat de acolo toate oasele sfinților, căci erau luminoase, astfel încât puteau fi văzute și în întuneric. Ele s-au păstrat până în ziua de astăzi, părțile din moaștele celor patruzeci de mucenici găsindu-se în multe locuri ale lumii și chiar și în țara noastră, în câteva biserici, unde credincioșii ortodocși vin și se închina cu evlavie. Amin.

Sâmbetele din Postul Mare sunt zile de pomenire generală a celor răposați, părinți și frați ai noștri, adormiți întru nădejdea învierii și a vieții veșnice. După cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, suntem datori să-i iubim pe apropiații noștri, ca pe noi înșine, iar în rugăciunile pentru cei răposați se arată cea mai mare și mai desăvârșită dragoste. Iar această dragoste este scumpă celor răposați, deoarece noi le aducem lor, celor fără de ajutor, un adevărat ajutor. În zilele Postului Mare, datoria fiecărui adevărat credincios, sunt milosteniile și facerile de bine. Prin facerile de bine pe care le facem pentru cei răposați, noi arătăm Domnului nostru că și noi suntem vrednici de mila Sa. Cerând de la Dumnezeu iertarea păcatelor pentru frații, prietenii, cunoscuții, rudele apropiații noștri, arătăm speranța că și noi vom primi acestea la Judecata fiecăruia dintre noi. Motivul pentru care pe parcursul Postului Mare s-au pus aceste sâmbete de pomenire a celor răposați, stă în dragostea creștinească. Sfântul Apostol Pavel spune că fără de dragoste nu este nimic, deci postul nostru, dacă nu va fi însoțit de adevăr și de dragoste își va pierde însemnătatea, iar cei ce postesc, nu vor ajunge la scopul lor, facerile de bine vor pierde puterea lor. Iată de ce, Biserica are grijă pentru ca între toți fii săi să se păstreze dragostea și pacea. Mai înainte de a păși în Postul Mare, Biserica ne-a invitat pe fiecare dintre fii săi, care locuim aici pe pământ, să arătăm că suntem într-o legătură neîntreruptă a dragostei și bune înțelegeri cu cei ce au trecut la cele veșnice – atât cu sfinții, cât și cu cei ce se află în dureri. Tot așa și acum, nevoind să încalcăm nici cât de puțin porunca întemeietorului nostru Iisus Hristos, de a ne iubi unii pe alții, Biserica ne îndeamnă la rugăciuni comune pentru cei răposați, alegând în acest scop, sâmbetele din Postul Mare.

Alt motiv, pentru instalarea acestor zile ca zile de pomenire, stă în faptul că în alte zile de pe parcursul Postului Mare, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică nu se săvârșește Sfânta Liturghie, iar prin aceasta, morții sunt lipsiți de acele bunătăți care vin asupra lor în timpul Sfințelor Liturghii. De aceea, în aceste zile se înalță la Domnul rugăciuni aprinse, speciale. Iar celelalte sâmbete, sunt consacrate deja anumitor evenimente, pomenirea celor răposați făcându-se după modul obișnuit. În zilele de pomenire generală a celor răposați, creștinii vin la Biserică, aprind lumânări, aduc colivă pentru cei răposați, se roagă cu osârdie pentru scumpii lor, trecuți la Domnul, arătând prin aceasta adevărata dragoste. Fiecare dintre noi este dator să înțeleagă importanța acestor pomeniri. Omul păcătos, ajungând înaintea lui Dumnezeu, nefiind vrednic de a moșteni raiul, nu se va mai putea ruga pentru sine lui Dumnezeu. Astfel de posibilități primesc doar sfinții și cei ce sunt bineplăcuți lui Dumnezeu. Dacă aici pe pământ, noi putem mărturisi păcatele noastre și primim iertarea lor, dincolo, ei sunt lipsiți de acest drept. De aceea, pomenirile și rugăciunea personală pentru cei răposați, sunt de foarte mare folos, cât și faptele bune, milosteniile făcute de noi pentru ei. În mod deosebit, importanța pomenirii crește atunci când aceasta este făcută în timpul Sfintei Liturghii. Fiecare poate să ajute pe cei răposați prin rugăciuni.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 10 martie	16:00	Spovedanie
Marti 11 martie	08:30	Sfânta Liturghie a Darurilor
Miercuri 12 martie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 14 martie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 15 martie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernia Duminicii a 2-a din Post
Duminică 16 martie	07:00- 11:00	Utenia Duminicii a 2-a din Post
		Sfânta Liturghie

Învăț să fii mulțumitor!

O tânără dorea să se angajeze la o firmă. Când a citit o întrebare pe formularul de cerere, i s-au înmuiat picioarele. Întrebarea era: „*Posedați aptitudini de conducător?*”. Fiind o fată sinceră, ea a scris „nu” și a predate formularul cu o inimă neîncrezătoare. Spre surprinderea ei, a primit o scrisoare de la conducerea firmei: „*Citind cererile de angajare am constatat că 1452 de solicitanți sunt buni de conducători. Am acceptat cererea dumneavoastră, pentru că este a unei singure persoane care vrea să se subordoneze*”. Trăim zile în care cu ușurință găsești oameni dispuși să fie „bucătarul-șef”, dar sunt puțini gata să spele farfuriile. Întotdeauna se găsesc multe femei care doresc să participe la un concurs de frumusețe și să fie alese chiar „miss”, dar puține vor fi de acord să măture tribuna. Întreprinderile nu au dus niciodată lipsă de oameni care doreau să fie tâmplari-șefi, dar se găseau cu greu oameni care să scoată cuiele sau să lucreze ceva util.

Tatăl nostru

- Să nu spui „*Tatăl*” dacă nu te comporti ca un fiu în fiecare zi!
- Să nu spui „*Nostru*” dacă ești închis în egoismul tău!
- Să nu spui „*Care ești în ceruri*” dacă ești preocupat de lucrurile pământești!
- Să nu spui „*Sfințească-se numele Tău*” dacă nu-L respecti!
- Să nu spui „*Vie împărăția Ta*” dacă o confunzi cu succesul material!
- Să nu spui „*Facă-se voia Ta*” dacă nu o accepți când e dureroasă!
- Să nu spui „*Pâinea noastră cea de toată zilele, dă-ne-o nouă astăzi*” dacă nu te gândești la cei înfometati!
- Să nu spui „*Și ne iartă nouă greșelile noastre*” dacă păstrezi mânie pentru fratele tău!
- Să nu spui „*Și nu ne duce pe noi în ispită*” dacă ai de gând să păcătuiești în continuare
- Să nu spui „*Amin*” dacă nu respecti cuvintele din *Tatăl nostru*

O fărâcă din inima ta

Un tânăr a întrebat pe un pustnic înțelept:

- *Care este taina înțelegerii cu toți oamenii?*
- Bătrânul pustnic l-a privit îndelung, s-a gândit o vreme în tăcere și i-a răspuns:
- Să dăruiești ceva, fiecărui om întâlnit în cale.
 - Să dau de pomană?
 - Să dăruiești un zâmbet, o vorbă bună, o pâine...iubire, compasiune, înțelegere..., adică o fărâcă din inima ta!
- Deși nu știm, avem ceva de dăruit fiecărui om.

